

SKRYTA, v. n. 3. Impf. *Skröt*. Sup. *Skrutit*. Berömma sig sjelf, pråla med egna förtjenster, vare sig verkliga eller inbillade. *S. af, öfver något. S. med*, på skryt visa, lysa med. — *Syn*. Brösta sig, Yfvas. — *Skrytande*, n. 4.

SKRYTAKTIG, a. 2. Se *Skrytsam*, 1.

SKRYTAKTIGHET, f. 3. Se *Skrytsamhet*.

SKRYTAKTIGT, adv. Se *Skrytsamt*.

SKRYTARE, m. 3. En, som skryter mycket.

SKRYTSAM, a. 2. 1) Fallen för att skryta. *Han är mycket s.* — 2) Som innehåller skryt. *S. berättelse*.

SKRYTSAMHET, f. 3. Fallenhet för att skryta.

SKRYTSAMT, adv. På ett skrytsamt sätt, med skryt. *S. tala om något*.

SKRÅ, n. sing. I. Benämning till sjös på Skrot (hem. 4).

SKRÅ, n. 4. II. (af gamla verbet *Skrå*, skrifa) Af regering gillad förening af de handverkare i en stad, som tillhöra samma yrke. Kallas äfv. Handverkskrå, Handverksgille.

SKRÅBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. Medlem af ett skrå.

SKRÅBUNDEN, a. 2. neutr. — *et. S. handverkare*, som tillhör skrå.

SKRÅBÖSSA, f. 4. Ett slags kort bössa.

SKRÅF, **SKRÅFLIG**, m. fl., se *Skrof*, *Skroflig*, &c.

SKRÅFRI, a. 2. neutr. — *fritt*. *S. handverkare*, som ej tillhör skrå.

SKRÅFÖVANDT, m. 3. Se *Skråbroder*.

SKRÅHANDTVERKARE, m. 3. Handverkare, som tillhör ett skrå.

SKRÅINRÄTTNING, f. 2. Det slags samhällsinrättning, då handverken äro indelade i vissa skrån.

SKRÅKANT, m. 3. Sned kant.

SKRÅKAPPA, f. 4. Benämning till sjös på Kartesch.

SKRÅL, n. sing. (fam.) Larmande sång, blandad med støj och vilda rop.

SKRÅLA, v. n. o. a. 4. Sjunga högt och larmande. *S. en visa*. — *Skrålande*, n. 4.

SKRÅLARE, m. 3. (fam.) En, som skrålar.

SKRÅLÅDA, f. 4. Se *Handverkslåda*.

SKRÅMA, f. 4. 1) Lindrigt, på längden löpande hudsår. *Gifva, få s-mor*. — 2) Märke efter ett dylikt sår eller efter ett huggsår.

SKRÅMIG, a. 2. Som har en eller flera skråmor.

SKRÅMÄSTARE, m. 3. Handverksmästare, som tillhör ett skrå.

SKRÅORDNING, f. 2. Författning, innehållande reglorna för skrån, jemte bestämmelse af vilkoren för rättighet till utöfning af vissa handverk, äfvensom sättet för denna rättighets begagnande.

SKRÅPUK, skrån-pük, m. 2. (af gam. *Skrok*, falsk, diktad, och *Puke*, ond ande) 1) (gam.) Halmspöke, hampspöke, åkerspöke, fågelskrämna, buse. — 2) Se *Larf*, 4.

SKRÅPUKANSIGTE, skrån-pukännsicte, n. 4. 1) (gam.) Ansigtmask. — 2) (fam.) Ful kvinna.

SKRÅRÄTTIGHET, f. 3. (mest i plur.) Rättighet, som tillhör ett skrå.

SKRÅTVÄNG, n. 3. Det slags tvång för handverksrörelse, som skråninrättningen medför. **SKRÅ**, sammandraget af *Skråda*.

SKRÄCK, m. sing. 1) Yttersta förskräckelse. *Sprida s. och fasa öfverallt. Injaga s. Sätta s. i någon*. — 2) Person eller sak, som orsakar

största förskräckelse. *Han är en s. för alla bofvar*.

SKRÄCKA, f. 4. Se *Skrake*.

SKRÄCKA, v. a. 2. (sjöt.) Fira något på ett styft haladt tåg.

SKRÄCKBILD, m. 3. Bild, gjord att skrämman med. Brukas mest bildligt.

SKRÄCKFULL, a. 2. Högst förskräcklig.

SKRÄCKLIG, a. 2. (föga brukl.) Se *Förskräcklig*.

SKRÄCKSTEN, m. 2. Se *Malakit*.

SKRÄCKSYSTEM, -- stäm, n. 3. Regerings-system, som går ut på att genom skräck upprätthålla samhällsordningen.

SKRÄCKVÄLDE, n. 4. Regering, som genom skräck söker att vidmakthålla ordningen i samhället.

SKRÅDA, v. a. 2. (egentl. Skära) Frånkilja det dåliga från det goda. *S. mjöl*, genom malning frånkilja sådorna deri. *S. mat*, vara laggrann derpå. (Fam.) *Ej s. ord*, vara grof i sitt tal, bruka grofva ord. *S. en timmerstock*, se *Flänka. S. åf, bort, från*, se *Afskråda*, &c. — *Skrådd*, part. pass. *Skrådt mjöl*.

SKRÅDDARE, m. 3. (af *Skråda*, skära) Handverkare, som syr kläder, isynn. åt manspersoner. — *Ss. Skråddararbete, -bord, -gesäll, -handverk, -mästare, -räkning, -verkstad, -yrke*.

SKRÅDDARETALJA, f. 4. (skepp.) Se *Göling*.

SKRÅDDARMÅTT, n. 3. Band eller lång pappersremsa, hvarmed skråddare taga mått.

SKRÅDDARSAX, f. 2. Sådan slags sax, som skråddare bruka.

SKRÅDDARSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Sådan slags söm, som skråddare sy.

SKRÅDDERI, n. 3. (fam.) Skråddarhandverk.

SKRÅDDERSKA, f. 4. En skråddares hustru.

SKRÅDDERÅ, v. n. 4. (pop.) Utöfva skråddarhandverket.

SKRÅDE, n. 4. Se *Afskråde*, *Affall*, *Afskrap*, *Afstråk*.

SKRÅDNING, f. 2. Göromålet, då man skrårer.

SKRÅFLA, v. n. 4. (fam.) Tala stort och bredt, storskräpta; prata i vådret. — *Skråflande*, n. 4.

SKRÅFLA, f. 4. (fam.) En, som skrårflar. Säges både om män och kvinnor. — *Syn*. Storskrätare, -erska.

SKRÅFLARE, m. 3. Se *Skråfla*, f.

SKRÅFYVA, v. n. 4. (föga brukl.) Se *Skråfla*.

SKRÅFVEL, n. sing. (fam.) Skråflande.

SKRÅLL, m. 2. 1) Skakande, förfärlig knall; starkt, men hastigt öfvergående buller. — 2) (fam.) Stor mängd.

SKRÅLLA, v. n. 2. 1) Gifva till en skräll. *Åskan s-llde till. S. sönder*, gå sönder med en skräll. — 2) Gifva ljud af något sprucket eller bräckt. *S. som en sprucken klocka*. — *Skrållande*, n. 4.

SKRÅLLDUS, -ús, m. 3. (pop. o. fam.) *Hela s-en*, alltihop, hela hopen.

SKRÅLLE, n. 4. (fam.) 1) Sprucket, bräckt kärl, som skräller. — 2) (fig.) Person eller sak, som icke duger mycket till.

SKRÅLLIG, a. 2. (fam.) 1) Sprucken och skrällande. — 2) (fig.) Dålig, bräcklig. *S. röst, ton*, hes och utan klang.

SKRÅLLIGT, adv. På ett skrälligt sätt, med skrällig ton. *Tala, låta s.*

SKRÅLLMÅSE, m. 2. pl. — *måsar*. Sjöfågeln *Larus Atricilla*.